

vaner. Stort andet betyder vore Sygdomme jo overhovedet ikke. Men det var ikke om mig, vi skulde tale, Hr. Hamre! De har i Deres Brev krævet mig til Regnskab for mit Forhold til Landarbejder-Forbundet her. De bebrejder mig, at jeg netop samme Dag, som det store Agitationsmøde blev holdt inde i Favsing, arrangerede lidt gammeldags Fastelavns-Lystighed for Folkene her paa Gaarden.“

„Ja, det forbavsede mig meget at høre. Det havde jeg ikke ventet af en tidligere Meningsfælle. For det kunde jo kun opfattes som en Demonstration.“

„Det var det ogsaa. Og jeg vil helst med det samme sige Dem, at jeg har i Sinde at gentage Demonstrationen ved første Anledning, f. Eks. til Skt. Hans, dersom det er rigtigt, at der forberedes et nyt Møde paa Sandhøjen den Dag. Saa vidt jeg veed, blev det nævnt i Aviserne, at De selv skulde være en af Talerne. Jeg indbyder den Dag til en Midsommerfest herude paa Engene, og jeg kan forsikre Dem, at der ogsaa ved den Lejlighed skal blive sørget baade for god Fortæring og rigelig Dansemusik.“

Bjørn Hamre, der havde lagt Hatten fra sig paa Bordet og purret op i sit store Digterhaar, fik igen som et Slag for Brystet. Han saae paa Torben med oprigtig Bedrøvelse.

„Vil De sige mig, Godsejer Dihmer — hvad er egenlig Grunden til, at De saadan helt har forladt os? Jeg tror, det vil vække bitre Følelser i vide Krese. Jeg kan erklære for mit eget Vedkommende, at jeg aldrig skal glemme